

Passiójáték három előadásban

Október 12-én, a külön meghívóval meghirdetett Passiójátéokra délután fél kettőkor csak lassanként érkeztek a vendégek a művelődési ház nagytermébe. Nem hiányzott azonban országgyűlési képviselőnk, a város polgármestere, a római katolikus egyház plébánosa, és némi késéssel ugyan, de megérkezett dr. Takács Nándor székesfehérvári megyés püspök is, aki az ünnepi megnyitót tartotta aznap délután a templomban. Mintegy 150-en várták negyed háromkor, majd egy órával a meghirdetett időpont után az előadás megkezdését, amikor is felállt a dobogóra az első szónok, aki mintegy húszperces német nyelvű köszöntőjét utóbb elmondta magyarul is. Őt két francia és egy olasz, majd újabb német nyelvű szónokok követték – egy hölgy németül azt is elmondta, amit az imént hallottunk franciául –, ám mondandójukat magyarra hol fordították, hol meg nem. Végül is összeállt a kép, ezek a vendégek az Európa Passió vezetői, szervezői, s ezért fejezik ki most tiszteletüket a budaörsieknek.

Egy röpké óra múlva megkezdődött a játék. Mintegy húsz perc csendes figyelés után egyre hangosabb mocorgások jelezték, hogy bizony többen nem tudnak a nézőtéren németül, s mivel az előadás nyelve német – kivéve azt az egy-két mondatot, ami a budaörsi epizód szereplők mondta magyarul –, így bizony kevéssé élvezhető. A löszerepeket ugyanis – ahogy azt múlt havi lapszámunkban hírül adtuk – a német Auersmacher-passió színjátszói vállalták.

Az előadás során akadtak percek, amikor akár azt is elfelejthettük, hogy egy amatőr színjátszó csoport tagjait látjuk a színpadon. Egyszerű, mégis tökéletes illúziót keltő díszlet, látványos kosztümök, a rendező ötletesen alkalmazkodott a szűk színpadhoz, holott a passiójátékokat eredetileg a szabadtéren tartották meg. Az előadás végén percnyi zavart csupán az keltett, hogy a közönség tapsára nem jöttek ki a színészek megköszönni a tetszésnyilvánítást. A megyés püspök mentette meg a helyzetet azzal, hogy a

jelenlévőket emlékeztette: nem egy akármilyen színdarabot láttak, hanem Krisztus szenvedését elevenítették fel a játékosok, így az előadás végén a taps helyett méltóbb elismerés az elmélyülés.

A kezdeti szervezési hiányosságok a másnapi, vasárnap délelőtti és délutáni előadásokon már nem zavarták az érdeklődők szórakozását. Mert valljuk be, mégiscsak sokkal inkább volt ez a nézők többsége számára egy hétfői színházi program, mint emlékezés és alkalom az elmélyülésre. A matinén ugyan ismét kevesen voltak, a délutáni előadásra azonban már jócskán megtelt a nagyterem. Több mint ötven év szünet után – ennyi idő telt el az utolsó budaörsi kőhegyi passió és a mostani között – felemásan ugyan, de sikerült feleleveníteni egy szép hagyományt. Reméljük, hogy a szervezők ígérete szerint valóban lesz folytatása, s talán a következő passiót már mi magunk is színre tudjuk vinni, német vendégjátékosok nélkül, az eredeti helyen, a Kőhegyen. -ee-